Cultură sportivă

TERMINOLOGIA SPORTIVĂ

de ART. VOGEL

CRED că nu este un secret pentru nimeni că întreaga terminologie sportivă este interpretată greşit la noi. Lumea confundă înţelesul termenilor cu uşurinţă cu care confundă sfârâite mai puţin cunoscute. Desigur că putem ierta unui om să greşească ultele dar nu putem aproba la infinit sălcirea înţelesului cuvintelor. Dealtfel nu este nici o mirare că sportivii nu cunosc bine terminologia, când nimeni nu a sărăcit s'o difuzeze pe înţelesul tuturor.

In presă se fac greşeli de foarte multe ori şi din această pricină cei care cred că pot câştiga cultură din lectura ziarelor înving pe dos. Bună oară vedem scris ski cu y. SKY înseamnă pe englezeşte CER iar sportul ce iarnă se numeşte SKI, cu i Dar am mai ceti mai de mult într'o cronică sportivă — şi încă într'un ziar de specialitate, — că s'a bătut un corner dela 16 m. După cum ştim, cornerul (lovitura de colţ) se bate dintr'un punct fix şi nu dela 16 m.. Altădată am ceti că s'a executat o "Lovitură de pedepsă" dela 20 m. In materie de football există o singură lovitură de pedepsă dela 11 m. aşa numitul PENALTY. Restul loviturilor sunt lovituri libere.

*

DAR mai des auzim vorbindu-se de educaţie fizică, de sport, de gimnastică, de jocuri, confundându-se una cu alta.

După o definiţie pe care o găsim justă, GIMNASTICA, JOCUL, DANSUL, SPORTUL ŞI ATLETISMUL, SUNT MIJLOACELE EDUCAŢIEI FIZICE. EDUCAŢIA FIZICA ESTE PREOCUPAREA PE CARE OMUL O ARE DIN TINERETE ŞI PANA LA O VARSTA INAINTATA PENTRU INTĂRIREA LUI FIZICĂ. Educaţia fizică, în afara mijloacelor enumărate mai sus, mai este preocupată de probleme de higienă, alimentaţie şi îmbrăcăminte. Prin urmare, educaţia fizică este un întreg complex, pe când sportul este numai un mijloc al educaţiei fizice.

Să vedem ce este SPORTUL. Este bine să se ştie din capul locului că sportul are la bază ideia de întrecere. Dacă un om merge singur pe bicicletă, face un simplu exerciţiu. Dacă se întrece cu un prieten, cu un adversar, cu ceasul face o întrecere, deci face sport. Prin urmare, SPUNEM SPORT NUMAI ATUNCI CAND AVEM LA BAZA IDEIA DE INTRECERE, DE PERFORMANŢA.

In materie de sport aveb TEHNICA şi TACTICA. In sportul nostru se fac multe confuzii cu aceste termene. Astfel, TEHNICA INSEAMNA RESPECTAREA LEGILOR MECANICE. Acest lucru se traduce astfel: fiecare mişcare are o acţiune anumită pe care fiecare practician o practică la fel. Bunăoară, ca să tragem un shot la football, în colţul de sus al porţii, balonul, ca să ajungă la o traiectorie ascendentă, trebuie lovit într'un anumit fel. Toţi jucătorii vor respecta deci mecanica mişcării, şi execuţia corectă asigură exactitatea traiectoriei. Prin urmare, se respectă o lege mecanică.

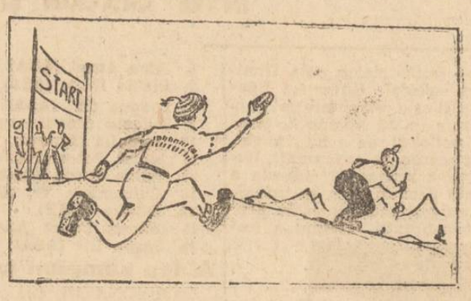

Dar fiecare shoteur, respectând legea mecanică, aduce ceva caracteristic, ceva personal în execuţie. ABSOLUT IN VREME CE STILUL ESTE DECI COLORATURA PERSONALA A TEHNICEI.

In rezumat am putea spune că TEHNICA ESTE GENERALUL ABSOLVIT IN VREME CE STILUL ESTE INDIVIDUALUL RELATIV.

TACTICA este felul cum jucătorii se mişcă pe teren în cadrul unei metode. Tactica se numeşte strategia unui joc şi deci nu poate fi confundată niciodată cu tehnica.

Desigur că în materie de pronunţare, numele sporturilor vor fi încă multă vreme sălcite. Jocuri ca rugby, football, basketball, sau alergarea aşa numită cross country este pronunţată variat. Firesce nu putem cere fiecăruia să cunoască limbi engleză de unde ne vin aceşti termeni. Dar putem să pronunţăm foarte bine numele unor sporturi în româneşte. Natural, numai unde există un echivalent românesc. Basket ball se spune foarte frumos şi "Mingea la cos" Volley ball, în traducere exactă este "Mingea peste plasă" Ping Pong este "tennis de masă". Cross country se poate numi "alergare pe teren variat". Nu putem traduce football (şi numele poate rămâne aşa) sau rugby care este numele unui oraş din Anglia. Dar în loc de "out" putem spune "afară", în loc de hands "Mână" şi în loc de corner "lovitura de colţ". Lista termenilor care au

traducere este foarte lungă şi vor face probabil obiectul unui lexicon care va trebui să apară.

Poate în felul acesta nu vom mai auzi pronunţări feluri şi poate nici interpretări false ale unei terminologii care se cere precis.

REBUS

CONCURSUL II — SERIA I-a

SĂ-L DESLEGE SPORTIVII!

ORIZONTAL: 1. Recordman sovietic la prăjină. — Teren de polo. 2) Celebru alergător cehoslovac. — Locotenent. 3) Bărbat — Boxeur. 4) Fundaş bucureştean — Arena de ping-pong. 5) Ceferist timişorean — Armăsar. 6) Unităţi administrative în Elveţia. 7) Lene. — Năravi. 8) Termen comparativ. — Îşi însuşi mingea. 9) Stimare. — Textila prelucrată de fabrica ITA. 10) O ping-pongistă în intimitate. — Cea mai bună atletă a noastră.

VERTICAL. 1) Înaintaş oborean — Face parte din echipa naţională de lupte. 2) A fost un celebru portar. — Barbara Scott, în familie. 3) Şmecher — Ping-pongist cehoslovac celebru. — sau 4) Fost fundaş la ITA acuma în Ungaria. — Măsuri agrare. — 5) 41,3. — Tânăr boxeur profesionist. — 6) Adversarul este categoric superior. — Îl găsiţi în echipa Mediaşului. — 7) Aruncător cu greutatea sau fost jucător la "U".— Început de performanţă! — 8) Tu, prietene! — Literă grecească. — 9) În ce se opresc mingile intrate în goal. — Zeiţă egipteană, o găsiţi în ochi. 10) — Armăsar — Înaintaş.

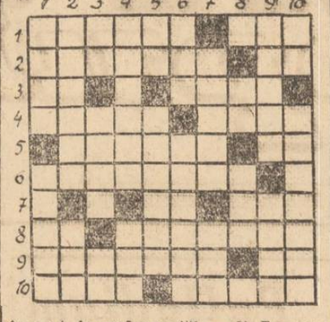

INCEPEM cu acest număr un nou concurs cu premii, alcătuit tot din 4 serii ce vor fi trimise toate la sfârşitul concursului.

Premiile sunt aceleaşi ca la primul concurs, adică:

Pr. I: 2000 lei.
Pr. II: 1000 lei.
Pr. III: Un abonament pe 6 luni la *Sportul Popular*

CONCURSUL I

DIN CELE CATEVA zeci de soluţii primite la primul nostru concurs rebusist am selecţionat pentru a participa la premii pe cele cu cât mai puţine greşeli şi cât mai complecte.

Numai doi concurenţi, d-ra Lia Rebenciuc din Timişoara şi Ioan Şeicărescu din Bucureşti au reuşit să deslege corect toate cele opt probleme şi ca atare premiul I-u urmează să fie decernat divizându-l sau, prin tragere la sorţi, numai unuia. Cei doi concurenţi sunt rugaţi a ne indica urgent prin carte poştală sau personal modul cum cum doresc să le fie atribuit premiul.

*

PENTRU PREMIUL AL 2-lea s'au calificat următorii: Lucian Perşoiu-Călăraşi şi Mioara Gorgan-Bucureşti care au deslegat 8 jocuri având numai o greşală.

*

PENTRU PREMIUL AL 3-lea vor concura următorii deslegători: Petre Fometescu-Bucureşti, T. Lazarovici-Iaşi, Birta Cornel-Oradea şi Dumitru Gheorghiu-Bucureşti.

TRAGEREA la sorţi a premiilor va avea loc Joi 11 Martie orele 17 la redacţia noastră.

Gal Victor-Cluj

Comitetul Executiv O. S. P. are un sediu nou

COMITETUL EXECUTIV AL ORGANIZAŢIEI SPORTULUI POPULAR, strămutorat în activitatea lui de un sediu cu totul necorespunzător, se mută într'un sediu nou.

Acest sediu se află în str. Aristide Briand (fostă Regală) No. 2 la etajul 5, în imediata vecinătate a Direcţiei Tehnice din str. Batiştei. Probabil că în această clădire să fie adăpostite în curând toate federaţiile de specialitate, precum şi serviciile ajutătoare.

Mutarea va avea loc în cursul săptămânii viitoare, prin care forul suprem al mişcării noastre sportive va găsi pare-se, în fine un locaş corespunzător.

PUTREZICIUNEA SPORTULUI OCCIDENTAL

de V. BĂNCIULESCU

CONDIŢIILE DE MUNCĂ, din ce în ce mai complexe, au impus naşterea sportului, ca un corectiv al tendinţei de mecanizare a oamenilor muncii. Sportul trebuia să pună la îndemâna muncitorului cel mai eficace mijloc de destindere şi totodată de întărire fizică. Adeseori, se consideră greşit sportul ca un medicament pentru bolnavi; sportul nu poate fi decât un leac preventiv pentru păstrarea sănătăţii. Era deci firesc ca sportul să devină un bun al poporului, un dar preţios pentru sănătatea lui.

Istoria societăţii capitaliste ne arată că — în ciuda adevărurilor de mai sus — sub regimurile de cruntă exploatare a oamenilor muncii, sportul a fost îndrumat pe alte căi. Din mijloc, el a devenit scop. Sportul în ţările capitaliste s'a transformat într'o industrie originală, care urmăreşte trei lucruri: măgulirea vanităţii, culegerea de aplauze şi câştigarea banilor. Ce este oare altceva profesionismul ?

In ţările capitaliste, nu există nicio preocupare pentru sănătatea poporului, pentru ridicarea lui fizică. Dimpotrivă, în această societate, sportul este folosit ca o diversiune pentru adormirea revendicărilor legitime ale massei şi ca o sursă de venituri pentru întreprinzători. Sportul degenerează aici în profesionism, un fenomen tipic pentru capitalismul ajuns în faza imperialistă. Sportul nu este util maselor. El serveşte numai la întărirea clasei exploatatoare şi a regimului ei.

Dacă totuşi, în această societate, se vântură ideia amatorismului pur, aceasta nu serveşte decât o uriaşă inegalitate socială, pe baza căreia massele de muncitori nu primesc posibilitatea de a face sport. Ideia amatorismului pur creiază condiţii favorabile de exercitare a sportului numai pentru un număr limitat de oameni cu bani mulţi.

Iată, aşa dar o serie de contradicţii care caracterizează sportul capitalist. Amatorism — dar numai pentru câţiva — şi profesionism, care este o nouă formă de exploatare a omului de către om.

Ţările din tabăra imperialistă au dus la apogeu această situaţie sportivă dezastruoasă. Statele Unite, de pildă, prezintă un tablou complet al conceptei sportive capitaliste. Acolo, sportul a fost din totdeauna o exagerare spectaculoasă, datorită necesităţilor de ordin mercantil. In nicio altă ţară nu se câştigă atâţia bani din sport ca în Statele Unite. Pentrucă acolo, organizaţiile sportive sunt de fapt în mâna unui număr foarte mic de trusturi, iar sportivii de mare talent sunt exploataţi în chip nemilos de către diferiţi indivizi ale căror legături cu sportul sunt foarte vagi.

In megalomania lor, americanii susţin şi vor să impună cu orice chip hegemonia lor sportivă în lume. Ştiut este însă că faima sportului american a dus-o totdeauna sportul universitar. Or, universităţile americane sunt nişte întreprinderi particulare organizate pe baze comerciale. Ele au nevoie de echipe bune, şi le cumpără, pentru că aduc universităţii respective: renume, clientelă şi venituri. Situaţia reală a sportivilor, din punct de vedere cantitativ, este alta. La St. Louis, de pildă, din cei 13.579 membri ai clubului sportiv universitar, 9900 sunt „inactivi".

Aceasta este faţa adevărată a sportului în ţările imperialiste. Contraziceri multiple, avantaje pentru minoritatea exploatatoare, interese comerciale. Nimic mai mult.

Ce ar putea sublinia mai bine putreziciunea acestui sport în evoluţia burgheziei — capitalism — imperialism, decât însăşi Jocurile Olimpice de iarnă dela St. Moritz? Decât această „olimpiadă a hotelierilor", cu un profesionist (maseurul Bibi Torriani) care depune jurământul amator? Decât placarda-reclamă pentru cârnaţi, sută alături de câştigătorul probei de ski-coborâre pe estrada încoronării olimpice? Sau, înţelegerea perfectă a corifeilor amatorismului pur: magnatul hotelurilor din Chicago, Brundage şi consilierul concernurilor electrice suedez, Edstroem?

Ce au fost J. O. dela St. Moritz altceva decât un circ cu urşi bine dresaţi, obiecte de curiozitate pentru bogătaşii care şi-au permis să plătească bilete de intrare de câte 7000 lei!

Panorama aceasta dela St. Moritz a deschis ochii lumii întregi, asupra putregaiului care zace în sportul capitalist. Sportivii ţărilor cu democraţie populară, care s'au întors de acolo, au declarat pe bună dreptate: „La noi e mai bine!" Ei s'au gândit desigur la rolul pe care trebue să-l aibă sportul în viaţa popoarelor. Şi ce exemplu mai strălucit avem în această direcţie, decât sportul de masse aplicat în Uniunea Sovietică, unde milioane de oameni cunosc binefacerile educaţiei fizice, în practica de toate zilele şi în întrecerile sportive lipsite de interese lăturalnice.

După modelul din URSS, sportul din lumea întreagă trebue să devină o mişcare utilă sănătăţii popoarelor şi un mijloc pentru înfrăţirea popoarelor în competiţiuni internaţionale.

—

ANCA ÎNVAŢĂ RUSEŞTE

BUNA MEA PRIETENA ANCA s'a întors din Craiova, unde a fost detaşată un an cu serviciul.

Acum câteva zile m'am dus s'o văd. Stăteam de vorbă de aproape două ceasuri, când sbârnâitul telefonului ne-a întrerupt.

— „Alo, da" — atât am putut să înţeleg din lunga convorbire a ANCAI căci restul cuvintelor au fost spuse cu o uimitoare uşurinţă în limba rusă.

Am rămas surprinsă. Surprinsă pentrucă am copilărit cu ANCA, am făcut liceul împreună şi în afară de anul cât a stat ea în provincie am fost nedespărţite.

Punând receptorul în furca aparatului, ANCA mi-a citit întrebarea în privire şi a început să-mi povestească:

— „In vara trecută, într'o dimineaţă caldă şi însorită, m'am dus la strandul din Craiova.

Stând pe marginea bazinului, urmăream fascinată o tânără femeie care străbătea înnot bazinul cu o repeziciune uimitoare.

N'o mai văzusem niciodată pe acea înnotătoare şi am căutat să aflu cine e, dar nimeni din prietenii mei n'o cunoştea.

Când a eşit sprintenă din apă, m'am dus sprea ea, hotărâtă s'o întreb cine e. Nu mică mi-a fost mirarea, când la întrebările mele nu mi-a răspuns decât printr'un zâmbet prietenesc şi prin semne mi-a dat a înţelege că nu ştie româneşte. Era rusoaică. Blondă, înaltă, avea o faţă frumoasă şi o privire caldă care mă atrăgea.

Vroiam să mi-o apropii şi nu ştiam cum. Am întrebat-o: — „Tennis joci?" A înţeles şi mi-a răspuns afirmativ.

Chiar în acea după masă, am jucat prima partidă de tennis cu TAMARA.

Eu care eram cea mai bună jucătoare din Craiova, a trebuit să cedez în faţa jocului desăvârşit şi atacului necruţător al TAMAREI.

O admiram din ce în ce mai mult. Simţeam că vom deveni bune prietene. Pe terenul de tennis sau în apa limpede a bazinului, nu aveam nevoie de cuvinte. Prin frânturi de vorbe, prin gesturi, ne înţelegeam şi ne simţeam bine împreună. In clipele de odihnă dintre două partide de tennis, TAMARA îmi cânta cu o voce limpede şi caldă un cântec din frumoasa ei ţară.

Ca să mi-o apropii şi mai mult, am început să învăţ ruseşte.

Ea mă ajuta binevoitoare şi am ajuns ca odată cu primele frunze galbene de toamnă şi primii stropi de ploaie din Octombrie să mă pot înţelege destul de bine cu draga mea TAMARA.

Imi vorbea de micul oraş unde locuieşte în Rusia şi într'un album cu fotografii îmi arăta stadionul unde făcea sport în orele ei libere. TAMARA venise la Craiova la soţul ei, căpitan, dar trebuia să se întoarcă la munca ei din fabrica unde lucra în Rusia. Puteam sta ore întregi ascultând-o, chiar dacă uneori auzeam cuvinte pe cari nu le înţelegeam.

Am aflat că în orele libere TAMARA şi prietenele ei de muncă făceau sport. Terenurile şi materialele de sport ce le avea la dispoziţie erau cea mai frumoasă răsplată a muncii lor intense.

Dacă n'aş fi cunoscut-o pe TAMARA, poate niciodată n'aş fi cunoscut frumuseţea limbii ruse şi poate nimeni nu mi-ar fi povestit cu atâta însufleţire tot ceeace, cu dragoste şi râvnă realizează femeile în ţara de-a Răsărit în muncă şi sport.

Concediul TAMAREI era pe sfârşite. Imi părea rău de fiecare zi care trecea şi apropia despărţirea noastră.

Intr'o Sâmbătă, TAMARA a plecat. Ştiam însă că undeva, într'un mic oraş din ţara Sovietelor, am o prietenă.

A fost cea mai frumoasă vară din toată tinereţea mea.

Poate o s'o mai întâlnesc pe TAMARA, poate nu.

Ce cea mai scumpă amintire pe care am trăit-o în sport.

Mi-am dat seama odată mai mult de satisfacţiile pe care ţi le dă sportul.

In afară de bucuria practicării lui, atmosfera curată şi înălţătoare te îmbie la prietenii cari nu cunosc îngrădiri de limbă sau hotare...

ANCA a căzut pe gânduri.

O altă sonerie, cea de la uşe, a trezit-o. Primise o scrisoare, dela TAMARA.

După nerăbdarea cu care o deschidea, mi-am dat seama că a venit timpul să plec, să las ANCAI bucuria de-a ceti şi a răspunde TAMAREI, uneltngheriţă de prezenţa mea.

Din plicul desfăcut, a căzut o fotografie.

Am privit în treacăt chipul luminos al TAMAREI şi am gândit:

— „Da, ANCA, ai avut dreptate s'o iubeşti!"

Livia Vasilescu

COLŢUL TEHNIC

APĂRAREA PE ZONE IN BASKET-BALL

MAI MULT ca în oricare alt sport, în basketball se joacă după sistem. Dar, nu numai atât. Basketballul este sportul care predispune aplicarea mai multor sisteme, în cursul desfăşurării jocului chiar. Cecace, să recunoaştem, cere o pregătire extrem de minuţioasă.

La noi, s'a vorbit şi continuă să se vorbească de apărarea „pe zone" şi apărarea „om la om".

Apărarea, la o echipă de basketball, este un compartiment în care jucătorilor li se cere foarte mult tact.

Pentrucă, este bine de ştiut, nu de puţine ori, o apărare bună este hotărâtoare asupra unui rezultat. Mai mult chiar. Sunt jocuri în cari apărarea, mai mult decât înaintarea are o importanţă covârşitoare asupra moralului adversarilor. Desigur este şi normal. Inchipuiţi-vă o echipă căreia nu-i reuşeşte nici-o acţiune în atac deoarece se isbeşte de zidul de metereze al apărării adversarilor.

Este evident că jucătorii din atac se vor enerva şi nu vor mai putea da randamentul obişnuit. Moralul lor va scade, astfel că adversarii nu vor avea decât de câştigat.

Şi acum, iată ce se poate spune despre apărarea pe zone în basketball.

Există „zona mică" şi „zona mare", două sisteme cari se aplică în funcţie de felul cum joacă adversarul.

Când înaintarea adversă posedă trăgători dela distanţă în formă de coş, este necesară aplicarea „zonei mari". „Zona mică" se aplică atunci când înaintarea adversarilor nu trage la coş decât în urma combinaţiilor care-i duc până sub coş, sau în apropierea lui.

In ce constă apărarea pe zone?

După cum ne indică titlul, terenul pe care se va aplica acest fel de apărare, va fi împărţit pe zone.

Zonă este socotită o porţiune de teren, având — abstract — o formă de cerc şi luând în raza de acţiune a unui jucător. Zonele se ating în cea fel, încât să nu existe spaţii de pătrundere printre ele. Evident că dacă apărarea se face pe „zonă mare", deci pe o porţiune mai întinsă de teren, zonele de acţiune ale jucătorilor devin mai mari şi mai greu de stăpânit.

Câşi micşorează unul jucător, în acest sistem de apărare, este să-şi stăpânească zona.

Jucătorul advers, care caută să pătrundă — de obicei — printre zone este oprit de unul sau doi jucători, — respectiv de jucătorii a căror zonă de acţiune a fost atinsă. Important este ca jucătorii să nu-şi părăsească în timpul jocului zona de acţiune.

Rolul jucătorului încadrat în apărarea pe zone este de a opri înaintarea adversarului prin orice mijloc şi, în acelaş timp, de a-i stânjeni vizibilitatea în aruncările la coş.

„Zona mică" are avantajul că jucătorii sunt mult apropiaţi între ei şi spaţiile de pătrundere sunt mai mici. Dezavantajul „zonei mici" este că nu se poate apăra contra loviturilor trase din depărtare.

„Zona mare" va stânjeni pe adversar să tragă la coş de departe. In schimb va permite o mai uşoară pătrundere printre zone.

Sistemul de apărare pe zone are însă avantajul să nu obosească oamenii în apărare, aşa cum, de pildă, îi oboseşte apărarea „om la om".

Dar, despre aceasta, cu altă ocazie.

V. Bănciulescu

Humorul în Sport

RUGBY... ŞI... AMATORISM AMERICAN

— „Pentru orice eventualitate, spune-mi, te rog, adresa familiei dumitale...!?!"

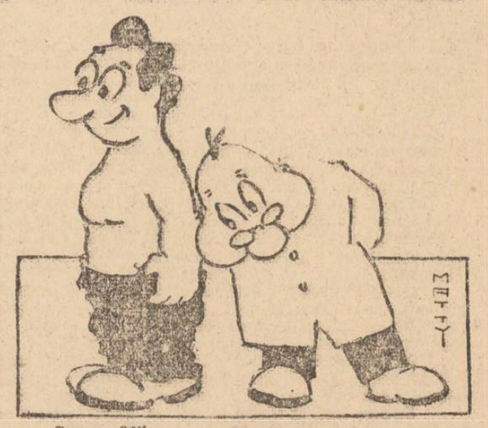

— „Spune 33".
— „333"
— „33, ţi-am spus!"
— „Nu contează; am luat azi prima"